

PETER KJÆRS TOURNÉ

CARL ALSTRUP'S GÆSTESPIL

Direktør Peter Kjær

Erna Arenbeck

Om Svej.

Jaroslav Haseks Roman om **Den gode Soldat Svej** — som Teaterstykket af samme Navn er bygget over — er solgt i over 2 Millioner Ekspl. og oversat til en lang Række Sprog. Den er overalt blevet modtaget med Begejstring af Kritik og Publikum. Og Stykket har allevegne samlet fulde Huse.

Svej er en jævn Mand fra Praha, der handler med Hunde, som tildels er stjaalne. Han forfalsker deres Stamtavler, fordi Folk nu engang vil have fine Hunde og ikke den første den bedste Køter. Svej tager Livet, som det er. Da han bliver Soldat, gaar han Møllen igennem uden at tage Skade af det. Han snakker sig gennem alle Vanskeligheder. Han hygger sig med Forholdene, som han finder dem, og filosoferer en Smule over dem. Meget uskyldigt tilsyneladende og med stor Ærbødighed overfor sine Overmænd . . . men altid saaledes at der bliver noget at le ad. Latteren opstaar, fordi vi gennem Svejs troskyldige Bemærkninger pludselig ser tværs gennem alt Hykleri, ligesom naar „Børn og fulde Folk“ siger deres Mening.

Gangen i Svejks Eventyr er iøvrigt den, at han efter forskellige Vanskeligheder bliver Oppasser hos Premierløjtnant Lukas, hvem han tjener tro under alle Omskiftelser. Men ikke altid ganske behændigt. Under en Troppetransport piller han saaledes i Toget ved Nødbremsen med det Resultat, at Toget standser, hvorpaa han bliver sat af ved den følgende Station, hvor man kræver ham for en Bøde. Toget kører videre, og Svej har ingen Penge til Billet eller Bøde. Hans Papirer ligger i Toget hos Premierløjtnanten. Om denne Hændelse paa Stationen handler det lille Udsnit af Stykket, vi i Aften viser Dem.

Naa — Svej kommer gennem denne Genvordighed som gennem alt andet. Han naar efter talrige Eventyr tilbage til sit Regiment og sin Premierløjtnant, som netop gik og glædede sig over, at han dog endelig var sluppet af med det kolossale Fæ til Svej! Stykket ender med, at en Afdeling Soldater staar opstillet for at skyde ham som Desertør (paa Grund af den Historie med Nødbremsen, hvor det varede noget længe, før han fandt hjem igen) — men Premierløjtnanten redder ham i sidste Øjeblik. Romanen fører Beretningen om Svej et Stykke videre endnu og fortæller om en Bunke Hændelser, hvis Hovedperson altid er den gode Soldat Svej, denne „stille, beskedne og forslidte Mand“, som Hasek kalder ham i sin Fortale til Bogen.

Knud Bruun-Rasmussen.

Carl Alstrup som Svej

Axel Larsen

Scener af

„SOLDAT SVEJK“

PERSONERNE:

Løjtnanten.....	Kai Christensen
Stabssergenten.....	Sjønning
Underkorporalen.....	Johs. Aardestrup
Etelka von Schrøeder.....	Erna Arenbeck
Joseph Svejke.....	* * *

MIN SØSTER OG JEG

Operette i 2 Akter og et Forspil og et Efterspil.

Teksten af Berr og Verneuil. Musik af Ralf Benatzky. Oversat af Poul Sarauw. Iscenesat af Jon Iversen.
Kapelmester Carl Gormsen. Dansene af Holger Bjerre. Dekorationerne: Teatermaler Richard Louw, København.

Forspillet:

Dolly Fleuriot.....	Ellen Lauritzen (Debut)
Dr. Roger Fleuriot.....	Kai Christensen
Retspræsidenten.....	Ole Larsen

1. og 2. Akt:

Dolly Prinsesse Saint-Labiche.....	Ellen Lauritzen
Dr. Roger Fleuriot.....	Kai Christensen
Grev Lacy Nagy.....	Axel Larsen
Filosel, Indehaver af et Skotøjsmagasin.....	* * *
Irma, Ekspeditrice.....	Erna Arenbeck
En Kunde.....	Ole Larsen
Fru Dupont, Rengøringskone.....	Thyra Drostø
Charly, Tjener hos Dolly.....	Ole Larsen
Henriette, Dollys Sekretær.....	Thyra Drostø

Efterspillet:

Dolly Fleuriot.....	Ellen Lauritzen
Dr. Roger Fleuriot.....	Kai Christensen
Filosel.....	* * *
Irma.....	Erna Arenbeck
Retspræsidenten.....	Ole Larsen

For- og Efterspil foregaar i en Retssal. 1. Akt i Prinsesse Saint-Labiches Slot i Nærheden af Paris. 2. Akt i Filosels Skotøjsmagasin.

* * **Carl Alstrup som Gæst**

Længste Ophold mellem 1. og 2. Akt

Eget Orkester

Klaver: Carl F. Gormsen

Violin: }
Harmonika: } Eymundur Einarsson

Cello: }
Saxofon: } Wilhelm Rasmussen
Janitschar: }

En kunstnerisk Sjælevandring.

Carl Alstrup, som prøver at vække og fastholde Deres Interesse for Konditor Salvermosers i Sandhed sælsomme Sjælevandring, er mere end nogen anden Kunstner, jeg ved af, selvskreven til at løse denne Opgave, saa sandt som hans egen kunstneriske Løbebane — omend den snor sig gennem en statelig Laurbærlund — er én uafbrudt Sjælevandring. Kunstneren *Carl Alstrup* er en vandrende, søgende og higende Sjæl, en ufortrøden Slider i Kunstens Klondyke, en Thalias Ahasverus.

Han er en Mand, der ligesom Sixtus Salvermoser ikke rigtig har Rede paa sig selv, kan man sige. Han tumler lidt. Sommetider tramper han hen over andre Folks Betæneligheder og Pedanterier som en stor gemytlig Elefant uden at bekymre sig om andet end det ene: Maalet, den liflige Kunstens Frugt, der lokker forude. For dens Skyld gaar han ogsaa gennem tykt og tyndt med bogstavelig talt løftet Snabel.

Jeg har set Forfattere være tindrende rasende paa *Carl Alstrup*, naar han protesterede mod at gøre noget, som han syntes var banalt eller uægte, kort sagt uværdigt. Han hader, at man kommer og beder ham om at spille det eller det paa sin specielle „Façon“. Saa gaar han Amok som en Holmens Mand, naar nogen vil rive Nyboder ned. Der er ikke noget, han hader mere end det Ord: Façon.

Og der er heller ikke noget, der er ham fjernere. Hvad han gør ud af en Rolle, det kommer inde fra. „Han har ikke, som saa mange — gerne mindre betydelige — Skuespillere, noget Skuffedarium, hverken for Parykker eller Grimacer. Hans enfoldige (i Ordets ædlest Betydning) og liflige Sjæl vandrer lige lukt ind i Huden paa den Skikkelse, det paahviler ham at give Liv. Men naturligvis har han

Carl Alstrup som Filosel

sit eget særprægede Gemyt. Det har han faaet af Vorherre i godt Humør, og den Slags render ingen fra.

Saa kan det jo ske, at Sjælen, naar den er vandret ind i den paa-gældende Hud, ikke ret finder sig til Rette derinde — ofte kan det være Forfatteren eller Oversætteren, der har gjort Huden for snæver — og saa kan den smutte ud af Hylsteret for ham midt i anden Akt, men det hører til Sjældenhederne, og det viser bedst, hvor fjernt han er fra Façon.

Derfor er han heller aldrig ligegyldig. Tænk Den, en Gang om! Hvor ofte har De ikke jublet og grædt af Fryd over hans komiske rørende, svulmende, fantastiske Skikkelser? Nogle faa Gange har De maa-ske bidt Tænderne sammen af Gru over en forkert Ting — men De har aldrig siddet kold og ligegyldig Ansigt til Ansigt med Carl Alstrup!

Naar Alstrup er god — hvad han bogstavelig talt altid er — er han maaske den af alle vore Kunstnere, der giver sine Skikkelser mest Varme, mest Gemyt. Man siger, at han har mere Charme end alle vore andre udmærkede Skuespillere, og det er nok rigtigt. Han er nemlig oprigtig. Deri beror det mærkelige, Charmen, vist for en stor Del. Han tror paa det! Som en ægte Thalias Ypperstepræst bringer han hende Aften efter Aften et dampende Blodoffer: sit eget sære, oprørske, men bundoprigtige Mandshjerte.

Derfor staar alle hans mange forskellige Skikkelser endnu for os saa klart som personlige Oplevelser. De husker et Væld af snurrige „Typer“ fra Revyerne, de støjende, lyshaarede Bonvivant'er fra *Sommerrejsen*, *Nebraskamanden*, det *snakkesalige Postbud*, der puttede Rødspætte ind ad Brevkasse-Sprækken, og den uforglemmelige *Maskinmand*, for blot at nævne nogle. Af hans rigtige Roller husker De *Slinks* i „Frøken Hook van Holland“, den ukuelige, let fjollede *Phidias* i „Phi-Phi“, maaske har De set hans ærlige, brillante *Peter Ravn*, hans forkætrede, men inderligt gennemlevede *Othello*, den pragtfulde Birkedommer *Krans*, der efter flere Frilufts-Sæsoners tunge Tristhed gav Dyrehavens Elverfolk noget at grine ad.

Sidst — men ikke mindst — den straalende, maasasludrende, hjertens-gode og lunerige *Svejk*, der foreløbig staar som den modne Kunstners ypperste Skulptur, et Stykke Arbejde, som ingen her hjemme gør ham efter, og som for Resten — det tør jeg paastaa uden at være Chauvinist — rager højt, højt op over den berømte *Max Pallenbergs* Gengivelse af Rollen.

Enhver af Læserne kan efter Forgodtbefindende supplere dette løst skitserede Galleri med *sine* Indtryk. Forhaabentlig vil vi alle kunne samles om at gøre hans Salvermoser til et flot Udraabstegn!

Mogens Dam.